

Con-Gras

Op 9 en 10 november hield vakblad Fieldmanager het jaarlijkse sportveldencongres. Dit jaar voor het eerst twee dagen. Hiervoor is gekozen omdat we graag meer plaats wilden bieden aan zowel natuurgras-gerelateerde onderwerpen, kunstgras-gerelateerde zaken en natuurlijk Fieldmanager of the Year. Uit de uitgebreide evaluaties die we gedaan hebben met zowel bezoekers als sponsors blijkt dat men in het algemeen een dikke voldoende geeft aan het niveau van het congres, de sprekers, locatie en uitvoering. Anderzijds geeft u ook massaal te kennen dat twee dagen teveel van het goede is. Dat geldt met name voor de opdrachtgevers. Hij of zij vindt het belangrijk om kennis bij te spijkeren, te netwerken, maar twee dagen vrij plannen is lastig. Daarbij komt dat de meeste gemeentes, -want daar hebben we het over- steeds strengere normen hanteren voor het aantal dagen dat men voor dit soort zaken mag reserveren.

de natuurgrasindustrie gedraagt zich vaak uitermate defensief, weinig innovatief en soms zelfs verongelijkt

Minder kritisch waren bezoekers over ons initiatief 'Fieldmanager of the Year'. Bijna zonder uitzondering vindt men dit een geweldig initiatief, dat de moeite waard is om gecontinueerd te worden. Een oproep waar we met heel veel plezier gehoor aan willen geven. De 'Fieldmanager of the Year'-award zet het vak op een leuke manier op de kaart bij de politiek, bij het grote publiek, maar ook bij de vakwereld. In deze uitgave van Fieldmanager kunt u lezen hoe de winnaar van 2010 de prijs gebruikt om zijn budget voor de komende periode op niveau te houden. En dat is eigenlijk in 'a nutshell' het doel waarom wij als vakblad Fieldmanager gestart zijn met de award.

In deze uitgave van Fieldmanager kijken we ook op een andere manier terug. Voor mij persoonlijk was de lezing van Ties Joosten de *eyeopener* van het congres. De toekomst van sportveldmanagement ligt op het gebied van duurzaamheid. En om te voorkomen dat we het containerbegrip 'duurzaamheid' net zoveel uithollen als het begrip 'kwaliteit', moeten er manieren ontwikkeld worden om duurzaamheid te meten. Dat lijkt op het eerste gezicht op het vergelijken van appels en peren, maar in samenwerking met TNO is Isa Sport erin geslaagd de milieudruk van ieder onderdeel van ieder onderdeel van een sportveldconstructie te berekenen. Het pregnante van dit onderzoek is natuurlijk dat het materiaal dat zich jarenlang heeft laten voorstaan op haar milieuvriendelijkheid en duurzaamheid, nu bijna de dubbele milieubelasting blijkt te hebben. In wedstrijdtermen heet dat een onverwachte ontwikkeling. Gelukkig maar dat dan de betreffende TNO-woordvoerder er ook bij concludeert dat dit soort cijfers allerm minst statisch zijn. En dat de fabrikanten en aannemers tal van veranderingen in hun processen door kunnen voeren om beter te scoren. Dat TPE slechter scoort dan SBR is natuurlijk een bijzondere uitkomst. Minstens zo bijzonder is het feit dat natuurgras zoveel beter

scoort dan kunstgras. Niet het feit als zodanig natuurlijk, want dat wisten we al, maar het feit dat dit de uitkomst is van een onderzoek voor en door de kunstgrasbranche. Ik heb wel eens op deze plaats gezegd dat de natuurgraslobby vaak zo slecht ontwikkeld is. Natuurgras vormt nog steeds 80 tot 90 procent van de sportmarkt, maar de natuurgrasindustrie gedraagt zich vaak uitermate defensief, weinig innovatief en soms zelfs verongelijkt. Hopelijk vormt de samenwerking die wij als vakblad Fieldmanager met de gezamenlijke natuurgrasindustrie zijn aangegaan daar een positieve uitzondering op. Het onafhankelijke onderzoek dat ten grondslag ligt aan de jaarlijks verschijnende Grasgids is een prima promotie-instrument om te laten zien dat natuurgras zich sterker ontwikkelt dan wij allemaal denken.

Ik wens u een groen en sportief 2011,

Hein van Iersel
hein@nwst.nl